

POSTANOWIENIE

25 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 25 stycznia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku A. P.

z udziałem P.M.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej A. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z 21 marca 2023 r., II Ca 1399/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od A. P. na rzecz P. M. 5400 złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. P. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z 21 marca 2023 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi.

W odpowiedzi na skargę uczestnik wnosił o odrzucenie skargi kasacyjnej, wskazując na obejście zakazu określonego w art. 398³ § 3 k.p.c., względnie odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżąca nie wykazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało sporządzone wadliwie. Nie zostało bowiem wyodrębnione z wywodu odnoszącego się do podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 29 stycznia 2016 r., IV CSK 525/15). Nie sposób zatem ocenić, które z argumentów podniesionych w uzasadnieniu dotyczą przyczyn kasacyjnych, a które podstaw kasacji. Nie jest przy tym rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w treści uzasadnienia skargi, a zwłaszcza podstaw kasacyjnych, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia SN: z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17; z 10 maja 2018 r., I CSK 800/17).

Po drugie, taka konstrukcja uzasadnienia uniemożliwia ocenę, które przepisy zostały według skarżącej naruszone w sposób kwalifikowany, przemawiający za oczywistą zasadnością skargi. Jak się wydaje może chodzić o naruszenie art. 31 k.r.o. i art. 6 k.c. W kontekście tych przepisów skarżąca wskazuje bowiem, że Sąd Okręgowy dokonał ustaleń „sprzecznie z obowiązującą i niepodlegającą różnej wykładni treścią” tych przepisów. W uzasadnieniu skargi zabrakło jednak argumentacji odnoszącej się do tak istotnego naruszenia tych dwóch przepisów (k. 4-5 skargi kasacyjnej).

Po trzecie, w uzasadnieniu skargi nie zostało wyjaśnione, w jaki sposób naruszenie powoływanych przez skarżącą przepisów (najprawdopodobniej art. 31 k.r.o. i art. 6 k.c.) miałyby przekładać się na wynik sprawy. Wymaga podkreślenia, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po czwarte, uzasadnienie skargi obejmuje nieuporządkowany wywód, ograniczający się do luźnych, niepowiązanych w logiczny ciąg uwag, których nie sposób przyporządkować do wskazanej w skardze przyczyny kasacyjnej i powołanych podstaw skargi. Taka konstrukcja uzasadnienia uniemożliwia prześledzenie argumentacji skarżącej i nie może przekonywać o oczywistej zasadności skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącą kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

(R.G.)